



JANE FALLON

# NELABAI

GERIAUSIA BIČIULĖ,

# TIKROS

SIELOS DRAUGĖ, PATIKĖTINĖ...

# DRAUGĖS

IŠDAVIKĖ



**NELABAI  
TIKROS  
DRAUGĖS**

**JANE FALLON**

**NELABAI  
TIKROS  
DRAUGĖS**

Romanas



Vilnius  
2022

**PIRMA DALIS**



# 1

Vos lėktuvui palietus žemę, ėmiau abejoti, ar tik nepadariau klaidos. Argi ne visi netikėti apsilankymai baigiasi fiasko? Iki pat orlaiviui pakylant gerokai nerimavau, kad paskutinę minutę teks atšaukti skrydį, kad kas nors paskambins iš darbo ir praneš, jog planai vėl pasikeitė ir aš jiems vis dėlto reikalinga, taigi atrodė saugiau niekam nieko nesakyti. Jokių lūkesčių – jokio nusivylimo: tokia mano logika. Be to, maniau, kad bus smagu.

Ką jau kalbėti apie tai, jog man reikėjo namų teikiamos paguodos. Vis dar gaivelėjausi po šokiruojančios žinios. Jei atvirai – atrodė, kad pasauliui atėjo galas, tačiau giliai širdyje žinojau, kad reaguojau pernelyg jautriai. Visada jaučiau, kad taip gali atsitikti. Mačiau tiek daug kitų, sulaukusių panašaus likimo. Tik nesitikėjau, kad viskas įvyks taip staiga.

Niujorke gyvenau septynis su puse mėnesio. Po dviejų savaitių visam laikui grįšiu namo.

Taip pat maniau, kad pranešti žinią Džekui akis į akį bus kur kas geriau. Juk nors jam bus liūdna dėl manęs, kad tuoj neteksiu darbo, beveik neabejojau, kad kur kas labiau nudžiugs: grįžtu namo, galime paskirti vestuvių datą (apie jas

jau buvome pranešę prieš man išvykstant) ir vėl tapsime įprasta pora, kuri gyvena kartu, o ne daugiau nei trijų tūkstančių mylių atstumu. Žinojau, kad man tai padės išsilaikyti žaizdas. Turėjau viską ramiai apgalvoti.

Kai priėjau mūsų gatvę, širdyje jau šėlo audra, buvau net šlapia nuo prakaito ir pervargusi nuo šokinėjimo per laiko juostas. Niekada nebuvau padariusi nieko panašaus – staiga užėjus norui perskridusi pusės pasaulio. Vis įsivaizdavau Džeko veidą, kai užtiks mane namuose, šoką, kurią, neabejojau, netruks pakeisti gryniausias džiaugsmas. Be abejo, žinojau, kad kai atvyksiu, jis jau bus išėjęs į darbą, tačiau galėjo būti ir taip, kad apsirgęs liko namuose ar pasiėmė šiaip laisvadienį. Kita vertus, jis niekada nieko panašaus nėra padaręs. Džekas dievina savo darbą. Ar bent jau savo sritį – reklamą. Tiesa, dabartinės pareigos savotiškai gniuždo. Jis nekantrauja kopti karjeros laiptais.

Viso skrydžio metu stengiausi apsispręsti, ką daryti. Ar pasislėpti ir jį išgąsdinti? (Turbūt gautų širdies smūgį.) Gal išdidžiai pasitikti su šaukštu rankoje prie su meile pagamintos vakarienės? (Pernelyg trenkia „Stepfordo moterimis“.) O gal jo laukti vienu korsetu tingiai gulint ant sofos? (Turbūt nusijuoktų. Na, ir vienas mažas „bet“ – neturiu korseto, nežinočiau, kur jį įsigyti, net jei man sumokėtumėte. Netgi vargiai žinau, kas tai.) Galiausiai priėjau išvadą, kad geriausias sprendimas – alkoholis. Butelis vienoje rankoje, taurės – kitoje. Tik nesakykite, kad nežinau kelio į vyro širdį. Ar į moters, jei jau apie tai prakalbome. Todėl nusprendžiau vėliau sulakstyti į parduotuvėlę už kampo.

Laiptais užsitempiaiu lagaminą – pernelyg didelį kaip savaitgaliui. Prieš didįjį persikraustymą stengiausi parsivežti kuo daugiau šlamšto: štai jums dar viena priežastis,

## Nelabai tikros draugės

kodėl ši kelionė nebuvo beprasmi. Nusišypsojau pamačiusi, kad Džekas nepamiršo laistyti kaučiukmedžio laiptų aikštelėje – mano džiaugsmo ir pasididžiavimo; augalas blizgėte blizgėjo ir atrodė sveikas kaip niekada. Gal net nupoliravo lapus? Tai ir buvo pirmas ženklas. Dabar apie tai galvodama, žinau, kad jau tada turėjau suprasti. Trisdešimt aštuonerių metų vyras neima staiga, be jokios priežasties, poliruoti naminių augalų lapų. Atsirakinu duris, šaukiu jį vardu ir tyliai meldžiuosi, kad šiandien būtų toji diena, kai jis nusprendė išeiti į darbą vėliau. Buvo dar tik penkiolika po devynių, bet giliai širdyje žinojau, kad jis jau sėdi prie savo darbo stalo. Namu grįš tik tarp pusės šešių ir be penkiolikos septynių – anksčiausiai. Nedrįstu nė galvoti, kad iš karto po darbo gali sumanyti nueiti į barą. Kai vakar su juo šnekėjau – prieš įlipdama į lėktuvą, nors jis to nežinojo, – neminėjo turįs planų, bet tokie dalykai greitai keičiasi.

Vos atidariusi duris supratau, kad kažkas ne taip. Visų pirma, butas atrodė tvarkingas. Ore tvyrojo man nepažįstamas kvapas. Tiksliau, tik jo užuomina, jis sumišęs su kokosų aliejumi dvelkiančia Džeko dušo žele, kariu išsinešti ir švariais skalbiniais, vos juntamu krepšio su neskalbta sportine apranga tvaiku. Mėgindama suvokti, kas man kelia tokį nerimą, garsiai šniurkštelėjau nosimi. Ar tai galėjau būti aš, vos juntami mano daiktuose užsilikusio kvapo pėdsakai, nors paskutinį kartą namie lankiausi prieš tris mėnesius, per Kalėdas?

Pastačiau lagaminą ir rankinę su nešiojamuoju kompiuteriu ant žemės ir lyg šuo pėdsekys ėmiau šniukštinti po namus. Užtikau ir daugiau pedantiškos tvarkos įrodymų: indaplovė tuščia, viskas sudėliota į vietas, dokumentai sukrauti į šūsnį ant žemo staliuko; net nuotolinio valdymo

pulteliai gulėjo surikiuoti tiesiai. Staiga man šovė mintis, kad gal jis pasikvietė mamą. Turėjau jai paskambinti, papasakoti apie savo slaptą sumanymą. Džekas veikiausiai nori jai parodyti, kaip puikiai tvarkosi be manęs. Pamenu, kaip ji nerimavo sužinojusi, kad dėl darbo turiu išvykti į Niujorką. O gal ji jau čia, tik išėjo su reikalais ir paliko ore tebetvyrantį su niekuo nesupainiojamą, neabejotinai moterišką kvapą.

Net pašokau, kai staiga prie manęs pribėgo Oskaras, mūsų juodas putlus katinas. Dėkinga, kad mane tebeprisimena, paėmiau jį ant rankų ir pakedenau kailiuką, tačiau buvau išsiblaškiusi. Ieškodama jam maisto, žvilgtelėjau į šaldytuvą.

Humusas? Džeko nuomone, humusas tinka vien vonios kambariui šveisti. Džekui atrodo, kad jo skonis primena senų sofos pagalvėlių – tik neįsivaizduoju, kada šitų ragavo. Uždariau šaldytuvą ir įpyliau į Oskaro lėkštelę sauso maisto, katinas į mane žvilgtelėjo nusivylęs.

Ieškodama gyvybės ženklų, užmečiau akį į svečių kambarį. Lova paklota ir, kaip visada, apkrauta šlamštu. Daug kas tebebuvo nepaliesta nuo tada, kai prieš ketverius su puse metų čia atsikrausčiau. Nuotraukos, kurių taip ir neprisiruošėme pakabinti, dvi teniso raketės, kurias panaudojome tik kartą per atostogas, lempa, kurios abu nemėgome. Vadinasi, mama nebuvo atvažiavusi. Išėjau iš svečių kambario ir patraukiau belangiu koridoriumi. Vonios kambaryje sustojau kaip įbesta. Ant palangės rikiavosi moteriški higienos reikmenys. Ne mano. Šampūnas ploniems plaukams. Veido tonikas mišriai odai. Staiga ėmė svaigti galva. Ištiesiau ranką ir atsirėmiau į kriauklę.

Miegamajame lova buvo paklota. Kiek pamenu, per pastaruosius penkerius draugystės su Džeku metus jis niekada

## Nelabai tikros draugės

nebuvo paklojęs lovos. Ne todėl, kad būtų tinginys, – tiesiog nematė prasmės. Juk atsigulęs vėl ją sujauks. Mano lovos pusėje stovėjo nepažįstamas lagaminas. Skubiai jį atidariau ir ėmiau naršyti po daiktus. Kad ir kas ji buvo, nešiojo trisdešimt aštunto dydžio drabužius. Spintoje kabėjo suknelės, palaidinės ir sijonai, mano drabužiai nustumti į tolimą kampaną. Kai kurie atrodė pažįstami, bet nesumojau, iš kur. Iš etikečių mačiau, kad pirkti parduotuvėse „Zara“, „Top Shop“, „Maje“. Pusė mano draugių turbūt turi tokius pat.

Atsispyriau pagundai paskambinti Džekui ir pareikalauti atsakymų. Jis nė nežinojo, kad esu Anglijoje. Susirinkau daiktus ir įsitikinau, kad nepalieku jokių apsilankymo ženklų. Paskui išėjau iš buto ir patraukiau tolyn. Nuėjusi tiesiai į parką kitoje gatvės pusėje, prisėdau ant suolo. Turėjau pagalvoti.



## 2

Esu vardu Eimi Džeinė Forester. Tiksliau, Eimy Džeynė. Gimiau aštuntajame dešimtmetyje, kai, akivaizdu, buvo privaloma rašyti vardus naudojant kuo daugiau raidžių neįprastose vietose. O jei tiksliau – 1977-aisiais. Jau seniai lioviausi taisyti žmones, kai mano vardą tardavo neteisingai, – po to, kai buvo pereita prie supaprastintos versijos. Gyvenimas tam per trumpas. Vidutinio ūgio (metras šešiasdešimt penki centimetrai), vidutinio dydžio (keturiasdešimt antro – geromis dienomis), vidurinis vaikas iš trijų (Nikolė (Nichkolė), keturiasdešimt vienu, ir Kristoferis, trisdešimt šešerių. Tas papildomų raidžių prirašymas, regis, galiojo tik mergaičių vardams), dviejų Nikolės berniukų teta.

Niujorke filmavausi naujame seriale, kuris ką tik debiutavo televizijoje vakariniu laiku. Man tai buvo didelis laimėjimas po antros prostitutės ar moters stotyje vaidmenų, kuriuos buvau gavusi prieš daugybę metų. Kartais vaidindavau tiesiog moterį. Nesupraskite klaidingai, pragyvenimui užsidirbdavau. Kaip ir. Na, jei visai atvirai – daugiausia dirbdama aktoriams prijaučiančiuose skambučių centruose. Kai sakau „didelis laimėjimas“, turiu galvoje

## Nelabai tikros draugės

deramai įvardintą personažą, kuris pasirodo kiekvienoje serialo serijoje. Bent jau pirmame sezone. Toli gražu nesu žvaigždė. Tik komandos dalis. Esu keistai panaši į tą anglų aktorę, kuri gavo pagrindinį vaidmenį, o tai ir buvo tikras laimės blyksnis, nes mane išrinko vaidinti jos vyresniąją seserį. Tiesą sakant, „keistai panaši“ truputį perdėta. Noriu pasakyti, abi turime blizgius, kone juodus plaukus, rudas akis ir apvalų veidą. Esame ganėtinai panašios, o lemiamą žodį turėjo angliškas akcentas.

Sakau, kad pasirodau kiekvienoje serijoje. Turėčiau pridurti – „iki šiol“. Pagrindinės veikėjos – anglų detektyvės – vyresniąją seserį netrukus nudobs serijinis žudikas, kurį ta detektyvė ir medžioja. Apie naują siužeto vingį sužinojau tik užvakar, kai buvo atspausdintas naujausias scenarijus, ir, štai, trisdešimt šeštame puslapyje esu pasmaugiama.

Pirmiausia mėginau telefonu pasikalbėti su Džeku. Jis neatsiliepė. Todėl su keliais užjaučiančiais kolegomis nuėjau į barą išlenkti kelių taurių, tada ir gimė planas netikėtai jį aplankyti.

Londone gyvenu su Džeku. Mintis, kad jis galėtų persikelti kartu su manimi į JAV, buvo nesvarstyta. Iš pradžių galvojome apie tai. Džekas gundėsi galimybe nerūpestingai pagyventi Didžiajame Obuolyje\*, bet galiausiai supratome, kad be darbo ir pajamų netrukus tektų susiveržti diržus. Be to, neketinau išvykti visam laikui. Abu žinojome, kad šis nuotykis laikinas.

Likus porai dienų iki išvykimo, vieną vakarą, kai valgėme tailandietišką karį ir žiūrėjome „Kortų namelį“, Džekas netikėtai priklaupė ant kelio ir kažkur iš po sofos

\* *Big Apple* (angl.) – taip šnekamojoje kalboje dažnai vadinamas Niujorkas.

ištraukė mėlyną „Tiffany“ dėžutę. Joje buvo žiedas nuo alaus skardinės ir raštelis: „Aš tau skolingas sužadėtuvių žiedą“. Džekas užmovė skardinės žiedą man ant bevardžio piršto. Buvo taip miela ir netikėta, kad pravirkau, pravirko ir jis; paskui ėmėme juoktis iš savo kvailumo ir raminti vienas kitą, kad viskas bus gerai.

Abu uoliai vengėme kalbėtis apie tai, kas nutiktų, jei serialas sulauktų sėkmės ir būtų vis pratęsimas ir pratęsimas arba jei mano smulkus vaidmuo sulauktų dėmesio ir karjera JAV staiga šautų į dangų. Tikimybė, kad nutiks viena arba kita, buvo tokia menka, jog nevertėjo dėl to sukti galvos. Džekas atvyksta manęs aplankyti kaskart gavęs laisvadienių, o man pavyko parsiskristi tris kartus, kai tik leido filmavimo grafikas. Taigi viskas gerai. Ar bent aš taip maniau.

Visgi lemiamas faktorius, galutinai paskatinęs šį savaitgalį grįžti namo – padėjęs nesigailėti grįžus, nors po dviejų savaitžių parsiskrisiu visam laikui, – buvo geriausios bičiulės Melisos – Mel – gimtadienis. Rytoj jai sukanka keturiasdešimt, ji rengia didžiulę šventę, nors iš tiesų yra visai nenu-siteikusi švęsti, nes išgyvena velniškai sunkų metą. Mel santuoka iširo jai nė nepastebėjus. Viena dieną jos vyras Semas parėjo namo ir pasakė, kad jos nebemyli, kad myli moterį vardu Kamila ir kad Mel palieka. Sakydama, kad jaučiausi blogai nebūdama šalia, kai mano geriausia draugė mėgino sulipdyti šukėmis virtusį gyvenimą... na, patys įsivaizduojate. O gal ir neįsivaizduojate. Bet, patikėkite, buvo siaubinga.

Kai pasakiau, kad negalėsiu grįžti į jos gimtadienio šventę, ji neslėpė nusivylusi, nors ir žino, kad pastaruojų metu mano laikas iš tiesų man nepriklauso ir kad pernelyg toli skristi vien tam, jog susinervintum ir sudainuotum „Su

gimimo diena“. Pažadėjau jai atsilyginti vos grįšiu su visam. Visą savaitgalį lepinsimės SPA ir plepėdamos atsigriebsime už prarastą laiką.

Taigi, vos išgirdus, kad mano likimas nulemtas, pirma mintis (tiesą sakant, trečia: po „O, šūdas, ką dabar darysiau su savo gyvenimu?“ ir „Kur sėdi scenaristai? Nužudysiu juos lėtai ir skausmingai“) buvo: „Bala nematė, skrendu namo, atšvęsime Mel gimtadienį, duosim garo ir velniop juos visus.“

Pamaniau, kad bus smagu laikyti grįžimą paslapyje. Praleidau ne vieną valandą fantazuodama, kaip Džekas ir Mel nudžiugs mane pamatę. Maniau, nė už ką nesitikės, kad trenksiuosi per pusę pasaulio vien dėl gimtadienio šventės. Džeko atveju, regis, neklydau.

Susirandu telefoną ir surenku Mel numerį. Ji žinos, ką daryti. Iš karto įsijungia balso paštas. Ji tikriausiai metro, pakeliui į darbą. Kai jau ruošiuosi palikti žinutę, suprantu, kad negaliu taip su ja pasielgti. Ji tiek plušėjo dėl šios gimtadienio šventės, tarsi tai būtų gyvybės ir mirties klausimas. Žinau, jog stengėsi iš paskutiniųjų, gyveno pusbadžiu, kad tik „parodytų Semui, ko šis neteko“. Nors jis ir nedalyvaus (savaiame suprantama), Mel kliaujasi tuo, jog jų bendri draugai galbūt pasidalins jubiliatės nuotraukomis socialiniuose tinkluose. Žinau – nes ji tai sakė jau šimtus kartų, – kad šį vakarą užsirašė į veido masažą, o rytoj – į vaškavimo, šukavimo ir ilgalaikio lakavimo maratoną. Mel nenori susigrąžinti Semo – tenori, kad jis ją pastebėtų.

Negaliu sugadinti jai vakaro. Nors ji buvo pirmas žmogus, kuriam, dar būdama vienuolikos, atvėriau širdį, mano reikalai turės palaukti.

Mėginu įsivaizduoti, ką ji patartų. Įsivaizduoju nuostabos iškreiptą veidą. Išplėstas žalias akis. Tobula O forma sudėtas lūpas. Mel veidas itin ekspresyvus. Kartais atrodo, lyg stebėtum perdėtai entuziastingą mimą. Tiksliai žinau, ko ji pirmiausia paklaustų: „Kas ji?“

Labai geras klausimas.

Staiga suvokiu, kad galbūt tai vienintelė galimybė išsiaiškinti, kas toji moteris. Jeigu (kai) priremsiu Džeką prie sienos, jis gali užsiverti ir atsisakyti ką nors pasakoti. Gali nuspręsti, kad yra taip įsimylėjęs, jog ją apsaugoti jam svarbiau nei nuraminti mane. O man dėl nepaaiškinamos priežasties atrodo tiesiog būtina sužinoti, kas ji. Neabejoju, kad Sun Tzu tikrai turėtų ką pasakyti apie tokias situacijas. „Kad galėtum įveikti priešą, turi žinoti, kas jis“ arba „Neleisk tai kalei lengvai išsisukti“. Ar ką nors panašaus.

Nesuvokdama, ką darau, jau kylu nuo suoloelio ir, lyg nepaklusnų šunį tempdama paskui save milžinišką lagaminą, didžiuliame krepšiu svarinant petį, einu atgal per gatvę į namus. Viduje tebetvyro tasai neatpažįstamas kvapas. Peržiūriu (tvarkingai) ant žemo stalelio į šūsnis sudėtus žurnalus ir dokumentus – ieškau bet ko, kur būtų užrašytas jos vardas. Nieko taip ir neaptikusi pagalvoju: kad ir kas ji, galbūt visai čia vis dėlto dar neatsikraustė.

Vėl atidarau nepažįstamą lagaminą ir imu traukti iš jo daiktus – man tas pats, kad viską kuičiu. Aptinku daugiausia apatinius – toli gražu ne nuo daugkartinio skalbimo papilkėjusius. Jaučiuosi keistai juos taip įdėmiai apžiūrinėdama, todėl sukraunu į krūvą vienoje lagamino pusėje. Užtinku porą marškinėlių ir džinsus – nė vieni per daug nieko nesako. Keletas ryškiaspalvių palaidinių. Imu naršyti po lagamino kišenes. Raktai, knyga, keli seni čekiai,

## Nelabai tikros draugės

popierinė nosinaitė, pora plaukų segtukų, šukos. Apžiūrinėju šukas, ieškodama užsilikusių plaukų. Nė vieno. Vėl paimu į rankas čekius. Visi už prekes, pirktas grynaisiais: sumuštinis iš „Pret“, karštas gėrimas nuo peršalimo, kava. Žinau ne ką daugiau nei prieš kelias minutes. Tik tiek, kad ji – moteris, kuri irgi peršala ir mėgsta kumpį.

Iš nevilties paspiriu lagaminą.

Negaliu čia sėdėti ir laukti, kol kuris nors sugrįš. Kas, jei ji grįš pirma ir pasirodys esanti pamišėlė? Kas, jei jie pasirodys su draugais? (Gal net su mūsų bendrais draugais? Negaliu pakelti tokios minties. Ar visi žino? Ar esu pajuokos objektas?) Nežinau, ar pajėgčiau iškęsti pažeminimą. Be to, nenoriu, kad mano pačios drama užtemdytų priežastį, dėl kurios grįžau. Pasirūpinti, kad mano geriausia draugė praleistų patį nuostabiausią vakarą.

Nusprendžiu paskambinti savo broliui Krisui. Jis visada žino, kaip elgtis kebliose situacijose. Be to, tvirtai tikiu, kad kas jau kas, o jis man už nugaros tikrai nelaido liežuvio apie mano vaikiną paklydėlį.

– Labas, ses, – sveikinasį jis. Visada vadina mane *ses*. Pradėjo juokais, kai abu prieš daugybę metų žiūrėjome siaubingą serialą ir mums nuolat kliūdavo, kaip jo kūrėjai dialoguose vis primindavo žiūrovams visų santykius. Mano mėgstamiausia eilutė buvo: „Žinai savo vyresnįjį brolių, Martiną, kuris užsiima nekilnojamuoju turtu Dorkinge ir gyvena Raigete su žmona Sjū?“ Pradėjome mėgdžioti tokį bendravimą kaskart, kai tik gaudavome progą pasikalbėti: „Gal galėtume paklausti mūsų mamos, Margaritos, kuri ištekėjusi už mūsų tėčio, Greihemo...“, „Sveikas, mažasis broliuk, Krisai, ar pastaruoju metu buvai susitikęs su mūsų vyresniąja seserimi, Nikole, ar jos vyru, Marku?“ Ak, reikėjo

išgirsti – tada tai mums keldavo daug juoko. Šiaip ar taip, ses prilipo.

– Kodėl man skambini pusę šešių ryto? Ar viskas gerai?

– Aš ne Niujorke. Esu Londone, gal jau pamiršai?

– Ak, žinoma! Didysis siurprizas. Na, ir kaip sekasi? Ar gerai leidi laiką?

– Nepasakyčiau. – Atsigulu ant lovos ir įsistebeiliju į lubas.

– Kas atsitiko?.. Eimi, girdi?

Kuo glausčiau papasakoju, ką sužinojau. Kai pasiekiu dalį su lagaminu, Krisas pratrūksta:

– Ką vis tai reiškia, po velnių? – pasako taip garsiai, kad fone jo partneris Luisas klausia, ar viskas gerai. Krisas įjungia garsiakalbį.

– Būtent, – sakau. – Ir pati neturiu nė menkausio supratimo. Labas, Lui.

– Ilgai nemiegi. Arba anksti pabudai. Viena arba kita.

Klausau, kaip Krisas stengiasi jam atpasakoti mano naujienas.

– Turi būti logiškas paaiškinimas, – pagaliau susigaudęs situacijoje sako Luisas. – Kas nors akivaizdaus, ko nė vienas nežinome.

– Jis užmezgęs romaną, – paniurusi sakau.

– Noriu pasakyti – kitas paaiškinimas. Gal sesuo?

– Sesers neturi.

– Nežinau... Pusseserė ar panašiai? – bando laimę Krisas. – Sena draugė?

– Tuomet kodėl man nieko nepasakė?

– Gal neturėjo progos? Gal ji pasirodė vakar vakare, ir jai skubiai reikėjo kur nors prisiglausti?

– Niekas nemiegojo svečių lovoje.

## Nelabai tikros draugės

- Aš jį užmušiu, – mėgina mane paguosti Luisas. Atsidūstu.
- Nereikia. Jis jo neužmuš, – ramina mane Krisas.
- Ne, gali. Tikrai.
- Ar bent nutuoki, kas ji galėtų būti? – klausia brolis.
- Nė trupučio. Privalau išsiaiškinti.
- O ar svarbu?
- Taip! Jėzau. Kas, jei aš ją pažįstu? Jei jie kartu dirba? Negaliu pradėti įtarinėti kiekvienos moters, su kuria jis yra apsikeitęs bent pora žodžių. Noriu pasakyti, iš kur man žinoti, kuo galiu pasitikėti?
- Dar yra galimybė, kad nesi jos nė akyse regėjusi... – sako Luisas.
- Galbūt, – įsiterpia Krisas, – tai tebuvo vienos nakties nuotykis – žinoma, tai nepateisina nė vieno jų, – o paskui tapo kur kas rimčiau...
- Tačiau jie vis viena ketina padėti tašką prieš... Pati supranti...
- O nuo to, ko akys nemato, ir galvos neskauda...
- Arba gal jis, kamuojamas kaltės, mėgino tau prisipažinti, bet žinojo, kad turi tą padaryti akis į akį...
- Taip! Šį vakarą veikiausiai prisipažins. Nesakau, kad... Savaiame suprantama, dėl to tai nėra mažiau siaubinga...
- Klausau jų kalbant vienas per kitą. Jie šneka visai logiškai.
- Ką ketini daryti? – galiausiai klausia Krisas.
- Neįsivaizduoju. Todėl tau ir skambinu. Juk jei grįžęs iš darbo ras mane namie, supras, kad viską žinau.
- Tada ir gausi visus atsakymus.
- Tačiau niekada nesužinosiu, ar būtų pasakęs, jei nebūčiau jo pričiupusi. O kas bus, jei nepasakys, kas ji? Be to, turime lyg niekur nieko atšvęsti Mel gimtadienį.

Akimirką stoja tyla.

– Kuriam laikui parvykai?

– Savaitei. Tačiau nežinau, kaip ištversiu.

– Štai, ką manau, – tęsia Krisas.

Girdžiu klyktelint žuvėdrą ir susimąstau, ar tik jie ne savo saulėtame sodelyje Devone. Puikiai įsivaizduoju abu sėdinčius prie medinio stalo ties galinėmis namo durimis, virš telefono palinkusią tamsiaplaukę Kriso galvą ir įdegusią Luiso plikę. Krisas, kaip ir aš, jei apie ką nors intensyviai mąsto, turi įprotį maigyti ausies lezgelį, ir dabar įsivaizduoju jį darant kaip tik tai.

– Nusiųsk jam žinutę, kad šiandien grįžti. Paskui nešdinkis iš namų ir stebėk, kas bus. Kad ir kas ji, tikėtina, jog atlėks susirinkti daiktų. Bent jau gausi progą pamatyti. Jeigu Džekas šį vakarą viską prisipažins, teks eiti į Mel gimtadienio šventę vienai ir pasakyti, kad jis apsirgo. Esi gera aktorė, sugėbėsi. O jei neprisipažins, apsimesk, kad viskas gerai. Tegu Mel smagiai atšvenčia. Nokautuosi jį sekmadienį. Arba... ar jis žino, kiek ilgai būsi?

– Gal pamiršai? Jis nė nežino, kad grįžau.

– Nuostabu, – nudžiunga Krisas. – Pasakyk jam, kad sekmadienio rytą išskrendi. Tada galėsi nuvažiuoti pas Mel, kelias dienas paverkti jai ant peties ir visam laikui pamiršti Džeką.

– Ką? Nė nepamėginti visko sulipdyti?

– Ką čia lipdyti? – įsiterpia Luisas. – Nesvarbu, prisipažins jis ar ne, – su kažkuo juk slapta susitikinėja.

– Šūdas.

– Arba galėtum atvykti savaitei čia, – siūlo Krisas.

Viliojantis pasiūlymas. Mano brolis, stengdamasis padėti žmogui pasijusti ramiam ir atsipalaidavusiam, įgauna kone

džedajaus galių. Visada maniau, kad turėtų būti neuropatologu. Tačiau pats visada sakė norįs tokio darbo, kuris leistų penktadienio vakarą išeiti iš darbovietės ir užtrenkti paskui save duris. Žinojo, jog kitu atveju visą savaitgalį nešiotųsi su savimi kitų žmonių problemas. Skambintų jiems, siūlytų ateiti nemokamai pasikalbėti, kad tik šie pasijustų geriau. Dabar toks vaidmuo jo gyvenime neoficialus. Vos tik ką nors iš draugų ištinka krizė, tas iš karto skambina mano broliui.

Tačiau dabar slėptis jų rojaus kampelyje man neatrodo protinga. Jeigu noriu šią tragediją išgyventi, man reikia Mel „tegu jie visi eina po velnių“ požiūrio.

– Ne. Bet ačiū. Susitvarkysiu. Planas geras. Ak, dar kai kas – seriale mane tuoj nužudys.

– O, ne! Velniai griebtų, nuoširdžiai užjaučiu...

– Viskas gerai. Nemanau, kad tai buvo asmeniška, tiesiog kažkam pasirodė kaip geras siužeto vingis. Dar nesakykite mamai su tėčiu, kol kas nepajėgsiu su jais apie tai kalbėtis. Nesakykite niekam. Kol nepasirodė eteryje – tai didelė paslaptis.

– Žinoma. Tai ką darysi?

– Iki šiol – ketinau grįžti namo, pradėti ruoštis vestuvėms ir gyventi toliau. Dabar – tikrai nežinau.

– Na, gal aš vis dėlto jį užmušiu, – sako Luisas.

– Kai grįši, būtinai atvažiuok, – įsiterpia Krisas. – Galėsi čia slėptis kiek panorėjusi, kol išsilaižysi žaizdas.

Pažadu jiems paskambinti, vos turėsiu daugiau naujienų. Paskui atsilošiu į pagalves, jausdamasi taip, lyg man po kojomis būtų prasmegusi žemė. Visada smalsavau, ką žmonės turi galvoje tai sakydami – dabar žinau. Jaučiuosi taip, lyg po manimi būtų atsivėrusi beribė praraja ir turėčiau ko nors

nusitverti, kad liaučiausi kritusi į užmarštį. Įsėlina Oskaras ir, užšokęs ant lovos, susiraito man pašonėje. Panardinu pirštus į švelnų kailiuką jo papilvėje. Stengiuosi negalvoti apie kokią nors moterį, kuri, norėdama jam įsiteikti, slapčia jį vaišina mėgstamu sūriu.

Nenusakomai norisi panirti į patalus ir užmigti. „Užsi-merksiu, ir pabaisos nebeliks.“ Tačiau paskui pasižiūriu į (savo) baltutėlę pagalvę ir (savo) linksną sviesto geltonumo pūkinį užtiesalą, įsivaizduoju Džeką su bala žino kuo ant jų darant bala žino ką, ir noras išgaruoja. Be to, veikiausiai tebegulėsiu čia tarsi be sąmonės, kai kuris nors grįš, – nesu tikra, kad tai gera mintis. Bent jau kol kas.

Jeigu ketinu pranešti Džekui, kad šį vakarą parskrendu, turiu išeiti. Tačiau negaliu klaidžioti gatvėmis su milžinišku lagaminu. Galiausiai, kruopščiai sugražinusi į vietą savo varžovės daiktus, kad ši nesuuostų, jog kažkas juos apžiūrinėjo, nusitempiu savo lagaminą įstrižai per gatvę į kitoje pusėje esantį viešbutį ir užsisakau vienvietį kambarį. Argi ne ištaiginga? Šiame viešbutyje yra vienviečių kambarių su vienvietėmis lovomis. Su prie sienos privirtintu plaukų džiovintuvu, kad niekas nepavogtų. Veikiausiai skirtas vienišiams keliautojams ir vos galą su galu suduriantiems verslininkams. Arba prostitutėms ir jų klientams, kurie kambarius nuomojasi valandai. Tačiau viskas švaru. Jei nežiūri pro didinamąjį stiklą. Įsiropščiu į nedidelę, bet patogią lovą, užsitraukiu ant galvos antklodę ir, kad ir kaip blogai jaučiuosi, verkdama vis tiek užmiegu.

Sudomino? Pirkite knygą  
NELABAI TIKROS DRAUGĖS  
ir mėgaukitės istorija iki pabaigos.

## Geriausia bičiulė, sielos draugė, patikėtinė... išdavikė.

Eimi manėsi žinanti viską, ką turi žinoti apie savo geriausią draugę Melisą. Ji taip pat tikėjo netrukus atšoksianti svajonių vestuves su už vandenyno likusiu sužadėtiniu. Kol nusprendė padaryti siurprizą – netikėtai grįžti namo į Londoną. Džeko namie nėra, bet akivaizdu, kad bute šeiminkauja kita moteris.

Jos daiktai keistai pažįstami... ir tada Eimi tampa aišku: toji kita moteris yra Melisa. Per vieną katastrofišką savaitgalį Eimi neteko namų, sužadėtinio ir geriausios draugės, bet, užuot palūžusi, ji nusprendė keršyti.

Galų gale, juk mėgindamas sulipdyti savo gyvenimą nepatiri nė pusė tiek smagumo, kiek ardydamas kito.

**Kandus, sąmojingas, išradingas ir kupinas intelektualaus  
pikantiško humoro romanas!**

Sunday Mirror

**Tobulas malonumas.**

Mail on Sunday



[www.svajoniuknygos.lt](http://www.svajoniuknygos.lt) [www.facebook.com/svajoniuknygos](https://www.facebook.com/svajoniuknygos)

PASIDALINK,  
KAD SKAITAI